

HUIZE HORROR

(Slaughterhouse)

Toneelspel in twee bedrijven

door

NORMAN ROBBINS

vertaald door

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HUIZE HORROR - SLAUGHTERHOUSE** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NORMAN ROBBINS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1990 by Norman Robbins
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **10** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Edith Cartwright - vrouw, achter in de zestig

Caroline Clavers - vrouw, dertig jaar

Douglas Dekker - man, tweeënvijftig jaar

Bradford Kyle - man, zevenenveertig jaar

Freddy Bostock - man, dertig jaar

Lynda Molloy - vrouw, vijfenveertig jaar

Tanya Mason - vrouw, zevenenvijftig jaar

Harriet Bales - vrouw, tweeënvijftig

Stella Bakewell - jonge vrouw

Romney Marsh - man, zevenenzestig jaar

EERSTE BEDRIJF

scène 1: Zaterdagavond

scène 2: Twee uur later

TWEEDE BEDRIJF

scène 1: Zondagochtend vroeg

scène 2: Twintig minuten later

Tijd: Het heden.

DECOR:

De "Lovecraft-kamer" in "het huis van Usher", het grote landhuis van horror-filmster op leeftijd, Romney Marsh. De achterwand wordt in beslag genomen door openslaande deuren, van waaruit men uitzicht heeft op een groot terras met muren. Daarachter ziet men nog net een glimp van een groot bos. Zware gordijnen met bijpassende vallen hangen voor de openslaande deuren. Ertussen bevindt zich een overladen boekenkast, vol met boeken van Lovecraft. (auteur van griezelverhalen) Er bovenop een kostbare Chinese schaal, geflankeerd door Chinese borden. Aan beide zijden van de kast staat een stoel die voor een groot gedeelte uit houtsnijwerk bestaat. Rechts geeft een zware deur toegang tot de Benson-kamer. Een groot gedeelte van de rechtermuur wordt in beslag genomen door een grote open haard. Er naast veel gothisch open haardgereedschap. Voor de open haard een schellekoord. Boven de schoorsteenmantel een enorm schilderij van Romney Marsh in de rol van Abdul Alhazred, de gekke Arabier, met tulband en gescheurde cape. Aan beide zijden van het schilderij zandkleurige lampjes. Op de schoorsteenmantel een potje met pennen, een klein, houten doosje en miniatuur fotolijsten met fotootjes erin. Naast de open haard een stoel met hoge rugleuning.

In de muur er tegenover de hoofdingang, een (boog) deur. Meer naar voren een klein bureau met pennen, papier, enveloppen, enz. Een kleine bureaulamp op het bureau. Boven het bureau enkele donker ogende schilderijtjes en een huistelefoon aan de wand. Een stoel met een lattenrug aan het bureau. Naast de deur een rechthoekige tafel, met daarop een dienblad met verschillende karaffen en glazen. Een staande lamp uit de dertiger jaren erachter. Boven de tafel een schilderij, waarop een zigeunerin te zien is die erg veel overeenkomsten vertoont met Romney Marsh. Houtsnijwerkstoelen rond de tafel. Een grote, comfortabele bank, net iets links van het midden. Deze staat enigszins gericht naar de open haard. Een smal tafeltje erachter. Een bijpassende leunstoel staat rechts, naar voren gericht. Een kleine, ronde bijzettafel aan linkerzijde van de stoel. Hierop staan een open bonbondoos en een bijna leeg glas sherry. De kamer is voorzien van een dik tapijt en wordt vanuit een centraal punt belicht. Lichtschakelaars zitten bij de deur linksvoor en bij de deur rechtsachter.

EERSTE BEDRIJF

Scène een

Als het doek opgaat, begint het te schemeren en de laatste verschijnselen van een spectaculaire zonsondergang zijn nog net zichtbaar boven de bomen. Dit vervaagt geleidelijk. De open haard is niet aan en ook de lampen niet. Edith Cartwright, een hoekige vrouw van ergens achter in de zestig, staat bij het raam rechts en staart naar buiten. Ze is netjes, maar eenvoudig gekleed, en ze houdt een glas whisky tegen haar borst. Op de bank zit Caroline Clavers, een aantrekkelijke, maar broos uitziende vrouw van dertig. Ze draagt een nauwaansluitende jurk waarop een grote diamanten broche gepind zit en om haar pols een diamanten armband. Ze nippt aan een glas sherry. Naast haar zit Douglas Dekker, een welvarend man van tweeënvijftig. Hij draagt een driedelig pak van bijzonder goede snit. In zijn hand een glas whisky.

Douglas: *(nippend)* Het was voor ons allemaal een grote teleurstelling. Ik bedoel... We hadden echt gedacht dat het een succes zou zijn. Het was een goed script. Een goede cast. Quigley Coppard als regisseur. Het had een regelrechte kaskraker moeten worden. Wat ging er nu mis? *(haalt zijn schouders op)* Vertellen jullie mij dat eens. *(hij drinkt)*

Edith: *(droogjes)* Daar zijn maar drie woorden voor nodig, Douggie. Het was waardeloos. Ik weet bijvoorbeeld dat "Lachend geboren" door vijf besturen is afgewezen voordat die afgeragde ouwe heks jou als slachtoffer uitkoos... en jij bent er ingestonken. Met open ogen in haar ongetalenteerde fratsen getrapt.

Douglas: *(doet een poging tot een sarcastisch lachje)* Ach, kom op, Edith. Marsha Cochrane is de beste komische actrice van het hele land. Ze heeft een fantastisch gevoel voor humor.

Edith: *(draait zich naar hem om)* Echt waar? Volgens mij vindt zij het 't toppunt van humor om in een blindeninstituut binnen te dringen en alle braille glad te strijken.

Douglas: Nou ja... misschien is ze in het gewone leven inderdaad een draak, maar je moet toegeven dat ze nog steeds "kassa" is.

Edith: Oh? En waarom is alles in Torquay dan afgelast? *(ze nippt van haar drankje)*

Douglas: *(haalt schouders op)* Al doe je de wederopstanding van Christus daar "live", dan nog loopt het niet. Wat mij betreft slaan we Torquay voortaan over, en zeker met DEZE produktie.

Caroline: *(droogjes)* Als het tenminste ooit van de grond komt. *(fronst haar wenkbrauwen)* Is het misschien mogelijk een lamp aan te doen,

of komt zijne doorluchtigheid alleen uit zijn kist in totale duisternis?
(*Edith werpt haar een kille blik toe, loopt dan naar de lichtschaakelaar rechts en doet het licht aan*)

Edith: Zo beter? (*Caroline schenkt haar een dun glimlachje*) Oh, trouwens, juffrouw Clavers... Als Rom inderdaad verschijnt, doe je er goed aan je hersens te gebruiken voordat je je mond open doet. Zoals je waarschijnlijk wel gehoord zult hebben, is hij nou niet bepaald de makkelijkste persoon om mee te werken. Denk maar niet dat je fysieke verschijning het eventuele gebrek aan talent en intelligentie kan compenseren. Alles wat niet de absolute perfectie benadert, doet hem al schuimbekken. (*zuur*) Zelfs de beroemde juffrouw Monk heeft dit aan den lijve mogen ondervinden. (*ze drinkt haar glas leeg*)

Caroline: (*ongelovig*) Toch niet Mabel Monk? Die Amerikaanse? U wilt me toch niet vertellen dat zij heeft meegedaan in een griezelfilm?

Douglas: (*niet op zijn gemak*) Nee, nee. Natuurlijk niet. Niet in een griezelfilm. In Stratford. In 1960. Ze was net klaar met de opname van een film hier, en de filmmagnaten vonden het kennelijk een aardig idee, goed voor de publiciteit, om het grootste sex-symbool ter wereld te laten samenwerken met Engeland's belangrijkste kassucces. (*zucht*) Het was een absolute ramp. Ze was toen drie maanden zwanger... hoewel niemand behalve zij dat wist. Ze dronk, was aan de drugs en leed aan chronische depressies... plus ook nog eens het feit dat ze die verdomde teksten maar niet kon onthouden... Rom nam haar altijd apart. Ze deed twee optredens, die wel de ergsten waren die Stratford ooit meegemaakt had. Halverwege de derde avond kreeg ze een zenuwinzinking en stopte ermee. (*rustig*) Dat was haar laatste optreden. (*hij neemt een drankje*)

Edith: Dat is niet HELEMAAL waar. (*ze loopt naar het tafeltje om haar glas bij te vullen*) Toen ze terugkwam in de Verenigde Staten, vluchtte ze naar een privé-kliniek, waar ze, een half jaar lang, ofzo, haar hersens weer op orde probeerde te krijgen. En daarna beging Fox de grote vergissing om haar aan te nemen voor de remake van "Bloed en Zand". (*ze schenkt een drankje in*) Ze waren acht weken bezig toen ze weer instortte en zelfmoord pleegde. Een postnatale depressie noemden ze het, geloof ik. (*ze zet de karaf weer neer*) Natuurlijk deed de publiciteit die daarop volgde, wonderen voor haar image. Als je de media nu over haar hoort, zou je haast denken dat ze Hollywood persoonlijk bedacht had. (*ze loopt weer naar rechts*) Zelf heb ik de charme van haar, eerlijk gezegd, nooit zo gezien. (*ze draait zich om naar het raam en staart naar buiten*) Excuseer me even... ik geloof dat er iemand aankomt. (*ze zet haar glas neer en gaat links af*)

Caroline: (*kijkt haar vernietigend na*) Akelige heks.

Douglas: *(geeft een klopje op haar hand)* Oh, je moet Edith niet zo serieus nemen. Ze kan behoorlijk zuur doen, maar bij haar is het altijd meer geschreeuw dan wol. *(hij staat op en loopt naar de rechter openslaande deur)* Ik vraag me af wie die nieuwe bezoeker is? Het kan toch niet onze hoofdrolspeelster zijn? Die is nog nooit ergens op tijd aangekomen. *(hij kijkt naar buiten)* Nee. Dat is beslist Tanya niet. Een volkomen ander type.

Caroline: *(verbaasd)* Tanya Mason?

Douglas: *(knikt)* Ze vervangt Philippa Jordan als Lady Millicent. Gisteren geregeld. Ze hebben Philippa's contract in New York verlengd tot september.

Caroline: Heeft Philippa even geluk. En wie komen er nog meer? Het hele gezelschap?

Douglas: Hm? Oh, nee. *(hij draait weg van het raam)* Een kleine, selecte groep, volgens Edith. Het is nooit Rom's stijl geweest om de ideale gastheer uit te hangen. Eerlijk gezegd was ik zelfs tamelijk verbaasd dat hij ons hier uitgenodigd had. Er zijn er niet veel die kunnen zeggen dat ze hier binnen zijn geweest, sinds hij hier woont. Het lijkt verdorie wel een fort.

Caroline: Denk je wel dat hij helemaal goed bij zijn hoofd is? Ik bedoel... moet je dit nu toch allemaal zien. *(ze gebaart naar alle spullen rondom hen)* Het is gewoon bizar. Alsof je midden in een van zijn films zit.

Douglas: *(lachend)* Maar dat IS ook zo. Het interieur is exact dat wat ze gebruikt hebben voor "Het huis van Usher".... zelfs de naam. Toen Rom dit huis vorig jaar ontdekte, was het niet meer dan een ruïne, maar hij zag er wel wat in en heeft het helemaal laten herbouwen. Dat moet hem een fortuin gekost hebben, heb ik gehoord. Maar zo wilde hij het. De koning van Huize Horror.

Caroline: *(trekt een vies gezicht)* Horror is precies het goede woord.. Je zou die kamer eens moeten zien waar ze mij in gestopt hebben. Met uitzicht op een begraafplaats, notabene!

Douglas: *(glimlacht)* Maar geen echte. Die is voor het laatst gebruikt in "Wraak van de Zombie", als ik het me goed herinner. Welwillend ter beschikking gesteld door Pinewood Studio's.

Caroline: Nou, ik vind anders dat het er echt genoeg uitziet. Ziekelijk gewoon. Het eerste wat ik deed was de gordijnen sluiten. Ik hoef dat niet zo nodig iedere keer te zien als ik mijn kamer binnen kom. *(Bradford Kyle komt de kamer binnen marcheren via de deur links. Gezegend met een bijzonder aantrekkelijk uiterlijk, lijkt hij geen moment de zevenenveertig jaren te zijn die hij is. Hij draagt een duur colbertje, sweater en een lange broek. Hij gedraagt zich erg verwijfd)*

Bradford: *(overdreven)* Duggie, schat. *(hij loopt naar Douglas toe en*

pakt zijn hand) Wat ééénig om jou weer eens te zien. Hoe is het met Angela? Hokken jullie nog steeds of ben je een brave jongen geweest en heb je van haar een eerbare vrouw gemaakt?

Douglas: (*stijfjes*) Hallo, Brad. Ik had niet verwacht jou hier te zien. Ik dacht dat je nog in Parijs zat. (*hij bevrijdt zichzelf uit Bradford's greep*)

Bradford: (*trekt een pruillip*) Oh, praat me er niet van. Een absolute ramp. We waren er nog geen twee dagen, of die rotnicht ging er al vandoor met de eerste de beste kok...EN mijn Rolex. (*hij ziet Caroline*) Hallo, schat. (*realiseert zich plotseling*) Oh, je bent toch niet Douggies nieuwste stoeipoesje, of wel? Vertel me nou niet dat ik weer eens een blunder heb begaan.... (*hij steekt zijn hand uit*) Bradford Kyle, de ster die elke show steelt. (*hij glimlacht warm*)

Caroline: (*steekt haar hand ook uit*) Hallo. Ik ben Caroline Clavers. Ik speel Zoe. (*hun vingers raken elkaar even vluchtig*)

Bradford: (*tegen Douglas*) Wat toevallig dat jij hier ook bent, hè? Ik was eigenlijk al van plan om je maandag op te komen zoeken, maar ik dacht: "Ik ga eerst even bij Rom langs". Ik hoorde dat je iemand zocht voor de rol van Rudolph, of hoe hij ook mag heten, in dat nieuwe stuk, dus heb ik meteen alles uit mijn handen laten vallen en het eerste vliegtuig terug genomen. Je hebt de rolverdeling toch niet al gemaakt, of wel?

Douglas: (*aarzelend*) Nou... nee, dat niet. Er zijn audities op maandag en woensdag, maar...

Bradford: (*kordaat*) Zeg maar af, schat. Je Rudolph staat in al zijn pracht hier voor je. (*hij neemt een pose aan*) Oh, ik weet wel dat het de hoofdrol niet is, maar de kans alleen al om weer eens met Rom te werken... en dan nog wel in zijn eerste stuk sinds jaren... ach... je kent me. Ik zou eenvoudig ALLES doen voor zo'n kans. Dus... zal ik het dan maar doen?

Douglas: (*loopt naar de open haard*) Zo simpel ligt het niet, Brad. (*werpt een blik op Caroline*) Misschien kun je beter bij me op kantoor langs komen. Vraag je agent maar of hij een afspraak voor je maakt.

Bradford: Ach, het is niet nodig om George hierbij te betrekken. We kunnen dit toch wel samen uitwerken? Oude maatjes, nietwaar? Waarom zou je commissie betalen, als je de zaken zelf kunt regelen? Je hebt zeker niet toevallig een standaardcontract bij je?

Douglas: Ik vrees van niet. (*werpt weer een blik op Caroline*) Hoor eens... Brad... Ik denk niet dat... dit een geschikt moment is om daarover te praten. We zijn hier speciaal op uitnodiging van Rom, en je weet hoe hij gesteld is op zijn privacy.

Bradford: Over Rom hoeft je je niet druk te maken. Hij zal heel blij zijn om mij weer te zien. Hadden Rom en ik niet samen de hoofdrol in

"Zombiegebroed"? *(Edith komt op van links. Ze hoort de laatste woorden)*

Edith: *(bits)* Niemand heeft ooit een hoofdrol naast Rom. En wat doe JIJ hier?

Bradford: *(warm)* Edith, lieverd, dat is lang geleden. Ik heb je vriendelijke gezicht gemist.

Edith: Ik vroeg je wat! Hoe ben jij de poort doorgekomen? Ik heb strikte orders gegeven dat niemand binnen gelaten mocht worden die niet op de gastenlijst voorkwam. Jouw naam stond daar ZEKER niet op.

Bradford: Ach, dat weet ik ook wel, schat. Ik wist ZELF niet eens dat ik zou komen, tot vanmiddag. Toen ik met die leuke oldtimer aan kwam rijden, vroeg die kerel bij de poort of ik misschien meneer Bostock was, en toen heb ik ja gezegd. Hij heeft me zonder slag of stoot binnengelaten.

Edith: *(geërgerd)* Daar had je absoluut het recht niet toe. Ik stel dus voor dat je onmiddellijk weer in die leuke oldtimer van je klimt en rechtsomkeert maakt. En de volgende keer dat je weer ongenodigd op een feestje komt, raad ik je aan via de hoofdingang te komen, net als ieder ander, en niet stiekem via de achterdeur. Is dat duidelijk? *(de telefoon gaat. Ze loopt er onmiddellijk naar toe en beantwoordt de telefoon)* Ja? *(ze luistert)* Ja, dat klopt, inderdaad. Laat hem maar door. Die andere meneer was een bedrieger. *(ze luistert)* Nee, nee, dat is niet nodig. Hij vertrekt zometeen weer. *(ze luistert)* Het geeft niet. Het was niet uw schuld. Meneer Kyle is een meesterbedrieger. *(ze legt de hoorn neer)* Freddy Bostock is aangekomen. *(tegen Bradford)* Ik zal je even naar je auto begeleiden.

Bradford: Ach, toe nou, Edith. Je kunt me er toch niet uit smijten voordat ik een rondleiding heb gehad? Ik besterf het al van nieuwsgierigheid vanaf het moment dat hij dit kocht, maar ik kreeg nooit eerder zo'n kans om het hier te bekijken.

Edith: Misschien een andere keer. Maar nu... *(ze maakt een gebaar in de richting van de deur)*

Bradford: *(lachend)* Wat is dit? Ik bedoel... Waarom zo'n haast om van mij af te komen? Ik ben notabene een vriend van Rom, Jezus nog aan toe....

Edith: Als Rom je hier had willen hebben, had hij je wel uitgenodigd. En nu wegwezen, alsjeblieft.

Bradford: *(vastberaden)* Het spijt me dat ik je moet teleurstellen, schat, maar ik verzet geen voet totdat Rom mij zelf vraagt te vertrekken. Begrepen?

Edith: *(na een korte stilte)* Goed dan. Als je je zo wilt gedragen. Maar zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb. *(Edith gaat links af, grimmig)*

kijkend)

Caroline: Rook ik daar misschien een vleugje zwavel toen Milady de aftocht blies?

Bradford: (*gaat naast haar zitten, weer een en al charme*) Het probleem met Edith is, dat ze denkt dat ze de Zombiekoningin zelf is. Wat zou ik haar graag in de heilige vlammen zien opgaan. (*hij grinnikt*) Dus jij speelt Zoe? Wat vind je van het script? Goed, he?

Douglas: Fantastisch. Net een tweede "Muizeval".

Caroline: (*bedachtzaam*) Het is een typisch Romney Marsh-produkt. Ik heb een hele aardige zelfmoord-sène in het tweede bedrijf. Maar om eerlijk te zijn, begrijp ik niet waarom hij het doet. Hij speelt Solomon... de antiekhandelaar... en hij heeft nog minder tekst dan ik. Ik begrijp er niets van.

Bradford: Daar zou ik me maar geen zorgen over maken. We zijn nog niet met de repetities begonnen. Tegen de tijd dat Romney klaar is, mogen we blij zijn als we allemaal twaalf zinnen mogen zeggen. Je gelooft nooit welke veranderingen hij nog in "De bellentrekker" heeft aangebracht op het laatste moment. Zelfs de schrijver zou het niet meer herkend hebben.

Caroline: (*scherp*) Nou, ik hoop dat hij niet in mijn teksten gaat schrappen. Ik ben niet zo'n tweede-rangs actrice, dat ik daar genoeg mee neem, hoor.

Bradford: (*onschuldig*) Ik denk dat je hem dat dan wel even moet vertellen, lieverd. Hij wil nog wel eens over de schreef gaan als hij een creatieve bui heeft. Zelf heb ik er niet zo'n moeite mee genoeg te nemen met de kruimels die hij voor me laat liggen. Over kruimels gesproken, jullie hebben toch nog niet gegeten, hè? Ik sterf van de honger.

Douglas: Ik neem aan dat er wel een diner geserveerd zal worden als iedereen er is, maar reken maar niet dat jij dan ook uitgenodigd wordt aan tafel. Hoor eens, Brad, waarom knijp je er niet tussen uit voordat Rom beneden komt? Ik zal hem wel aanspreken over die rol, dat beloof ik je. Als hij weet dat je geïnteresseerd bent...

Bradford: (*glimlachend*) Doe geen moeite, Douggie, ik vraag het hem liever zelf. We kennen elkaar al heel lang, moet je rekenen. (*Freddy Bostock komt op van links. Hij is een ernstige jonge man van ongeveer dertig jaar. Hij draagt een bril en een pak dat zeer eigenaardig rond zijn magere lichaam hangt*)

Douglas: (*warm*) Freddy. Kom erin. (*wijst naar Caroline*) Caroline Clavers... zij speelt Zoe, en eh...

Freddy: (*snel*) Bradford Kyle. (*hij glimlacht nerveus*) Ik zou u overal herkennen, meneer Kyle. Ik heb u vijf keer gezien in "Bittere Oogst".

(steekt zijn hand uit)

Bradford: *(geveleid)* Oh, ja? *(hij staat op)* Nou niet bepaald mijn sterkste rol, maar het betaalde goed. *(hij lacht en pakt Freddy's hand)* Natuurlijk ben ik vandaag de dag een stuk kieskeuriger bij het aannemen van een rol. Alleen nog het neusje van de zalm voor mij. Daarom verheug ik mij er ook zo op om Rudolph te spelen. U ziet me toch ook wel als Rudolph, of niet?

Freddy: *(probeert zijn hand uit Bradford's greep te bevrijden)* Pardon? *(begrijpt dan)* Oh... RUPERT heet hij. Rupert Collison. *(het lukt hem uiteindelijk zijn hand te bevrijden)* Tja..... eh... ik weet niet... Ik bedoel, als meneer Dekker denkt dat het goed is, dan vind ik het prima. Ik bedoel... een acteur met uw allure. Dat zou geweldig zijn. Ja.

Bradford: *(tevreden)* Ik WIST dat u het ermee eens zou zijn. *(tegen Douglas)* Zie je nou wel? Regelrecht uit de bron *(Hij gaat naast Caroline zitten en grinnikt opgewekt naar haar)*

Douglas: *(niet op zijn gemak)* Kan ik wat te drinken voor je halen, Freddy?

Freddy: Ik zeg geen nee tegen een kop thee. *(licht gegeneerd)* Ik heb niets meer gehad sinds ik uit Londen vertrokken ben.

Bradford: Ik heb ook niets op een kop thee tegen. Doe mij dus maar hetzelfde als onze jonge, briljante auteur. *(hij kijkt stralend naar Freddy. Douglas kijkt Bradford vernietigend aan en reikt naar het schellekoord)* Nee, nee. Niet bellen. Ik ga zelf wel even. *(schalks)* Geef me nog even de kans snel rond te kijken voordat Edith de honden op me loslaat. *(hij staat op)*

Caroline: *(scherp)* Honden? Welke honden?

Bradford: *(verbaasd)* Heb je ze dan niet gezien, lieverd? Ze zitten in kooien achter het huis. Enorme Dobermanns met lelijke tanden. Er zitten er wel een paar dozijn.

Caroline: *(niet op haar gemak)* Hij laat ze toch niet in huis los, of wel? Ik ben niet erg gek op honden.

Douglas: Daar is, denk ik, weinig kans op. Rom houdt zelf ook niet erg van honden. *(hij fronst wenkbrauwen)* Ik zou geen reden weten waarom hij Dobermanns achter het huis zou houden.

Bradford: Ze zijn ook niet van hem. Ze zijn van Edith. Ze traint ze om ongenode gasten aan stukken te scheuren. *(rolt met zijn ogen)* Ik ga de thee even halen. *(Bradford gaat links af)*

Douglas: *(tegen de anderen)* Sorry. Hij is een goed acteur, maar hij dreigt af en toe de grens van het toelaatbare te overschrijden. Hij zou volkomen verkeerd zijn voor de rol van Rupert. En Rom peinst er al helemaal niet over. Dat weet ik wel zeker.

Freddy: *(enigszins in verlegenheid)* Hij lijkt inderdaad volkomen anders

dan op het toneel. Helemaal niet zoals ik me hem had voorgesteld.

Caroline: *(droog)* Zo leer je elke dag weer wat bij, hè?

Douglas: *(zacht)* Maar laat je niet door zijn act in de luren leggen. Er steekt meer achter Brad dan je op het eerste gezicht zou zeggen. *(nu kordaat)* Maar ga zitten, Freddy. *(hij gebaart naar de leunstoel)*

Freddy: *(loopt naar de leunstoel en gaat zitten)* Bedankt. *(hij kijkt rond)* Wat een huis, zeg. Dat moet wel een aardig centje gekost hebben.

Douglas: Ja.

Freddy: *(na een korte stilte)* Ik ben toch niet de laatste, of wel? Ik bedoel... ik heb jullie toch niet laten wachten?

Douglas: Helemaal niet. Er moet er nog een komen. De anderen zijn ongeveer een kwartier geleden aangekomen. Ze zijn nog boven, denk ik.

Freddy: En meneer Marsh. Romney Marsh... Hebben jullie HEM al gezien?

Caroline: Nee. Hij is in geen velden of wegen te bekennen. En eerlijk gezegd begin ik het wachten een beetje zat te worden. Ja, we weten allemaal dat hij een grote ster is, maar gewone stervelingen hebben ook een privé-leven. Als het zo vreselijk belangrijk is dat we het stuk eerst door moeten lezen voor de repetities beginnen, waarom kon dat dan niet in Londen? Mijn verloofde was nou niet bepaald gelukkig toen hij hoorde dat zijn plannen voor het weekend in duigen lagen omdat ik hier naartoe moest.

Douglas: *(sussend)* Het was inderdaad wel op erg korte termijn, maar het is nou eenmaal beter voor het stuk. Rom maakt zich wat zorgen over het einde van het eerste bedrijf, en hij wil nu wat ideeën uitproberen, liever dan wanneer de repetities al begonnen zijn. Dat is allemaal kostbare, verloren tijd. Daar ben ik het trouwens volledig mee eens.

Freddy: *(bezorgd)* Toch niets... drastisch... mag ik hopen? Ik bedoel... ik heb het plot zo compact mogelijk gehouden.

Douglas: *(snel)* Nee, nee. Zover ik weet, zijn het onbelangrijke details, maar als we dat nu alvast gladstrijken, dan scheelt ons dat later heel veel tijd.

Caroline: *(mompelt)* Het is voor het eerst dat ik zoiets meemaak in de professionele theaterwereld.

Douglas: *(glimlacht)* Tja.. dat is nu eenmaal de manier waarop Rom werkt, dus hebben we maar te volgen, nietwaar? *(Lynda Molloy, een kleurrijke vrouw van vijfenveertig, komt op van links. Ze draagt een hele mooie avondjurk)*

Lynda: *(opgewekt)* Hallo, lieverds. Dus hier verstoppen jullie je! *(Ze loopt naar Douglas toe)*

Douglas: Lynda. We vroegen ons al af wat je toch deed. Nu weten we het.

Lynda: *(zoent hem luchtig op zijn wang)* Vind je het mooi? *(ze draait rond)* Eerlijk zeggen.

Douglas: Je ziet er verrukkelijk uit.

Lynda: *(lachend)* Ik had het ontworpen voor Carla Michaels, maar ik vond het zelf zo mooi, dat ik besloten heb het zelf te houden. *(ze draait zich om naar de anderen)* Nou? Ga je ons niet aan elkaar voorstellen, Duggie, of moeten we dat zelf maar doen?

Douglas: Neem me niet kwalijk. Natuurlijk. Caroline Clavers. *(hij gebaart naar haar)* Freddy Bostock. En dit is Lynda Molloy, mijn lievelingsontwerpster.

Lynda: *(lachend)* Leugenaar. *(tegen Caroline)* Was jij niet Virginia Dinges in die schitterende komische serie, "Zo gelukkig als wat"?

Caroline: *(zelfvoldaan)* Ja. Virginia Dawson. Ze doen aan het einde van dit jaar nog een serie, maar ik weet niet of ik wel meedoe... het gebruikelijke geëmmer over geld, natuurlijk. Om het nog maar niet over de publiciteitscampagne te hebben.

Lynda: *(gaat op de bank zitten)* Ik weet er alles van. Het is een constante strijd om erkenning. Daar zit ik zelf ook altijd mee. Niemand is bereid om ook maar een FRACTIE te betalen van wat je eigenlijk waard bent. *(verheft haar stem en kijkt Douglas stralend aan)* En daarbij zijn zekere theaterdirecteuren in deze kamer ook inbegrepen.

Douglas: *(doet alsof hij doof is)* Pardon? Zei je wat?

Lynda: *(tegen Freddy)* Ik vind het een geweldig stuk, Freddy.... Ik mag je toch wel Freddy noemen, of niet?

Freddy: Natuurlijk.

Lynda: Ik heb de ontwerpen boven, op mijn kamer. Ik zal ze straks ophalen, dan kunnen we ze misschien even doornemen. *(glimlacht)* Hoe kwam je in vredesnaam op het idee? Het stuk, bedoel ik. Het had voor Rom geschreven kunnen zijn.

Freddy: Dat WAS het eigenlijk ook. Ik denk dat ik elke film die hij gemaakt heeft, wel heb gezien, dus was het voor mij heel gemakkelijk om al zijn maniertjes en hebbelikheden te verwerken in het karakter van Solomons.

Lynda: Die laatste scène is razend spannend. Als het publiek daarbij niet op het puntje van de stoel zit...zo'n totaal onverwachte wending.

Douglas: Waar is Stella? Ze is toch niet verlegen, of wel?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto